

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący : SSR Magdalena Piątkowska

Protokolant : Karolina Nowicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 stycznia 2021 roku w Ś.

sprawy z powództwa B. M.

przeciwko (...).pl. (...). z o.o. w Ż.

o sprostowanie świadectwa pracy

I. nakazuje stronie pozwanej (...).pl. (...). z o.o. w Ż. sprostować świadectwo pracy B. M. z dnia 17.04.2020 roku w pkt 1 poprzez wskazanie, że B. M. był zatrudniony w (...).pl. (...). z o.o. w Ż. od 01.09.2014 roku do 31.07.2020 roku w wymiarze 1/1 – w terminie 7 dni od prawomocnego zakończenia niniejszej sprawy ;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu w (...) na rzecz adw. M. S. kwotę 147,60 zł (120 zł +VAT) tytułem wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora dla strony pozwanej w związku z brakami uniemożliwiającymi jej reprezentację;

UZASADNIENIE

Powód B. M. wniósł pozew przeciwko (...).pl. sp. z o.o. w Ż., w którym domagał się sprostowania świadectwa pracy z dnia 17 kwietnia 2020 roku w jego punkcie 1 poprzez wskazanie, że powód był zatrudniony u strony pozwanej w okresie od 1 września 2014 roku do 31 lipca 2020 roku w wymiarze 1/1 oraz zasądzenia od strony pozwanej na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że był zatrudniony u strony pozwanej od 1 września 2014 roku, a w dniu 16 kwietnia 2020 roku otrzymał oświadczenie pozwanej rozwiązaniu z nim umowy o pracę za wypowiedzeniem z zastosowaniem skróconego okresu wypowiedzenia. Pismem z dnia 7 maja 2020 roku powód wystąpił do pozwanej z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy poprzez zastąpienie nieprawidłowej daty rozwiązania stosunku pracy- 31 maja 2020 roku właściwą datą, tj. 31 lipca 2020 roku.

A.. M. S., ustanowiony kuratorem dla strony pozwanej (...).pl. sp. z o.o., w której organie zachodziły braki uniemożliwiające jej reprezentację, w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości, o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu oraz przyznanie kuratorowi wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora dla strony pozwanej według norm przepisanych. W uzasadnieniu kurator wskazał, że powód nie wykazał z jaką datą odebrał oświadczenie strony pozwanej o rozwiązaniu z nim umowy o pracę i dlatego w ocenie kuratora uznać należy, że uchybił terminowi do wystąpienia do pracodawcy z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy

W toku postępowania Sąd ustalił

następujący stan faktyczny:

Powód B. M. był zatrudniony u strony pozwanej - (...)pl sp. z o.o. w Ż. (wcześniej U. (...)) od 1 września 2014 roku w wymiarze 1/1, przy czym do 31 marca 2017 roku na stanowisku szefa produkcji natomiast od 1 kwietnia 2017 roku na stanowisku szefa konstrukcji i technologii. Ostatnia umowa łącząca strony zawarta została w dniu 22 listopada 2018 roku.

Oświadczeniem z dnia 8 kwietnia 2020 roku strona pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę zawartą w dniu 22 listopada 2018 roku z zachowaniem skróconego okresu wypowiedzenia wynoszącym jeden miesiąc, który upłynął w dniu 31 maja 2020 roku. W świadectwie pracy wydanym dla powoda jako datę ustania stosunku pracy wskazano 31 maja 2020 roku, przy czym okres od 1 czerwca 2020 roku do 31 lipca 2020 roku byłby okresem wypowiedzenia, gdyby nie skrócony okres wypowiedzenia umowy o pracę. Świadectwo pracy zostało doręczone powodowi w dniu 24 kwietnia 2020 roku, natomiast oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę w dniu 16 kwietnia 2020 roku.

Dowód:

- świadectwo pracy z dnia 17 kwietnia 2020 roku (k. 7-9)
- oświadczenie pozwanej o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę z dnia 8 kwietnia 2020 roku (k. 6);
- zeznania powoda B. M. złożone w dniu 11 stycznia 2021 roku (e-protokół k. 46).

W dniu 7 maja 2020 roku, pełnomocnik powoda zwrócił się do pozwanej o sprostowanie świadectwa pracy w zakresie okresu zatrudnienia, który błędnie został wskazany na 31 maja 2020 roku oraz liczby dni niewykorzystanego urlopu za 2019 rok w wymiarze 8 dni oraz urlopu za 2020 rok. Wskazane pismo zostało doręczone w dniu 15 maja 2020 roku. Strona pozwana nie udzieliła odpowiedzi na pismo.

Dowód:

- wniosek z dnia 7 maja 2020 roku o sprostowanie świadectwa pracy (k. 10);
- potwierdzenie doręczenia przesyłki zawierającej w/w pismo (k. 11-12);
- zeznania powoda B. M. złożone w dniu 11 stycznia 2021 roku (e-protokół k. 46).

Wobec braków w organie pozwanej spółki (brak członków zarządu) uniemożliwiających reprezentację strony, postanowieniem z dnia 1 października 2020 roku stanowiono dla pozwanej (...)pl sp. z o.o. w Ż. kuratora w osobie adwokata M. S. celem reprezentowania strony pozwanej w postępowaniu.

Dowód:

- bezsporne;
- wydruk z KRS dot. strony pozwanej zawarty w aktach (...) tut sądu na k. 12-13.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 97 § 2¹ kp pracownik może w ciągu 14 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 14 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy. W przypadku niezawiadomienia przez pracodawcę o odmowie sprostowania świadectwa pracy, żądanie sprostowania świadectwa pracy wnosi się do sądu pracy.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o dostępne dokumenty w tym świadectwo pracy datowane na 17 kwietnia 2020 roku, oświadczenie o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę z dnia 8 kwietnia 2020 roku, wnioski o sprostowanie świadectwa pracy oraz uzupełniająco o zeznania powoda B. M. złożone w niniejszej sprawie oraz w postępowaniu o sygnaturze akt IV P 40/20 tut. Sądu. W szczególności Sąd na podstawie powyższych dowodów przyjął, że świadectwo pracy zostało doręczone powodowi w dniu 24 kwietnia 2020 roku, a zatem 14 dniowy termin do złożenia wniosku do pracodawcy o jego sprostowanie minął w dniu 8 maja 2020 roku. Tym samym, powód nadając stosowne pismo w dniu 7 maja 2020 roku dochował ustawowego terminu. Wprawdzie kurator ustanowiony dla pozwanej, adw. M. S. próbował podważyć prawdziwość twierdzeń powoda wskazując, że nie przedstawił on dowodu doręczenia świadectwa pracy. Niemniej jednak, sam kurator, pomimo wskazań Sądu nie poczynił żadnych starań, w celu zyskania w/w informacji. W szczególności nie udał się do siedziby spółki, chociażby po to aby uzyskać dostęp do akt osobowych powoda, co pozwoliłoby mu na ustalenie informacji istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Tym samym, wobec braku dowodu przeciwnego, Sąd przyjął za podstawę ustaleń faktycznych twierdzenia B. M., bowiem nie miał powodu aby uznać iż nie odpowiadają one prawdzie.

Odnosząc się do meritum sprawy, tj. do samego żądania sprostowania świadectwa pracy, wskazać należy, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie. Sąd podzielił w tym zakresie twierdzenia podnoszone w uzasadnieniu pozwu. W niniejszej sprawie wobec powoda dokonano skrócenia okresu wypowiedzenia umowy o pracę z 3 do 1 miesiąca. Słusznie podnosił pełnomocnik powoda, że zgodnie z art. 36¹ § 1 k.p. jeżeli wypowiedzenie pracownikowi umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony lub umowy o pracę zawartej na czas określony następuje z powodu ogłoszenia upadłości lub likwidacji pracodawcy albo z innych przyczyn nietyczących pracowników, pracodawca może, w celu wcześniejszego rozwiązania umowy o pracę, skrócić okres trzymiesięcznego wypowiedzenia, najwyżej jednak do 1 miesiąca. W takim przypadku pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za pozostałą część okresu wypowiedzenia. Okres, za który przysługuje odszkodowanie, wlicza się pracownikowi pozostającemu w tym okresie bez pracy do okresu zatrudnienia (art. 36¹ § 2 k.p.). A zatem okres zatrudnienia powoda kończył się z dniem 31 lipca 2020 roku.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd rozstrzygnął jak w punkcie I sentencji wyroku.

Na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. oraz § 9 ust. 1 pkt. 3) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800)rozstrzygnął jak w punkcie II wyroku.

Dla strony pozwanej ustanowiono w niniejszym postępowaniu kuratora w osobie adw. M. S.. Kurator złożył wniosek o wypłacenie wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora dla strony pozwanej w związku z brakami uniemożliwiającym jej reprezentację według norm przepisanych. W tym przypadku sąd oparł swoje rozstrzygnięcie o przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej z dnia 9 marca 2018 r. (Dz. U. z 2018 poz. 536).

Ponadto należy wziąć pod uwagę przy ustalaniu wynagrodzenia kuratora nakład pracy, który w niniejszym postępowaniu był minimalny. Kurator nie udał się do siedziby pozwanej, nie uzyskał żadnych informacji, które przyczyniłyby się do ustalenia stanu faktycznego. Poza skierowaniem do Sądu informacji o niemożliwości skontaktowania się z osobami zarządzającymi pozwaną, kurator nie uczynił nic aby chociażby uzyskać wgląd do akt osobowych powódki, co pozwoliłoby na ustalenie chociażby wysokości wynagrodzenia powódki. Co więcej funkcja kuratora ustanowionego dla strony, w której organach zachodzą braki uniemożliwiające jej reprezentację zobowiązuje do podjęcia większych starań o ustalenie kwestii spornych niż w przypadku pełnomocnika ustanowionego dla strony z urzędu. Samo zaś wniesienie odpowiedzi na pozew, w formie lakonicznej i zdawkowej a ponadto powstrzymanie się od ustalenia jakichkolwiek informacji u strony pozwanej, nie może stanowić podstawy zasądzenia dla kuratora wynagrodzenia w pełnej stawce minimalnej. Z powyższych względów Sąd biorąc pod uwagę przepisy § 9 ust. 1 pkt.

3) Rozporządzenia oraz w związku z § 1 ust. 1-3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej z dnia 9 marca 2018 r. (Dz. U. z 2018 poz. 536) rozstrzygnął jak w punkcie III wyroku.